

می‌کند. بنابراین بررسی علمی و عملی اثرات و عواقب این سیاست بر امنیت ملی جمهوری اسلامی ایران، یک امر حیاتی است که باید موردتبیین واقع شود. ایران باید این گفته رئالیست‌ها را سرلوحه سیاست خارجی خود قرار دهد؛ مبنی بر اینکه در «سطح بین‌المللی هیچ دوست و دشمن دائمی وجود ندارد بلکه منافع ملی دائمی وجود دارد»، لذا اتخاذ سیاست‌هایی در راستای آن که بتواند به جامعه بین‌الملل، اعضای ناتو و کشورهای منطقه بقبولاند که ایران طی تاریخ خود نه متجاوز بوده و نه دشمن کشوری خواهد شد، بلکه همانند دیگر اعضای جامعه بین‌الملل به دنبال منافع ملی خود بوده و پایبند به هنجارهای بین‌المللی نیز هست و همچنین این مسئله را روشن کند که ایران نقشی سازنده در تحولات منطقه‌ای داشته و می‌تواند داشته باشد، ضروری است. لاجرم راهکارهای زیر پیشنهاد می‌شود::

۱. منافع ملی باید متناسب با منافع سایر کشورها و همچنین با در نظر گرفتن روند جهانی و مسائل آن تعریف شود. محدود شدن به منافع خودی، بدون در نظر گرفتن دیگر جوانب نیز به اندازه محدود شدن آن به عامل خارجی خطرناک است.

۲. متقاعد کردن روسیه و چین به اهمیت همکاری راهبردی با ایران در تمام ابعاد و لحاظ کردن ایران در حل مسائل منطقه.

۳. ایران در قبال سازمان همکاری شانگهای و آسیای مرکزی می‌تواند با شناخت روندهای گوناگون اقتصادی، سیاسی و نظامی از یک‌سو و روندهای منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای از سوی دیگر به تنظیم شبکه‌ای از راهبردهای اقتصادی، سیاسی و فرهنگی در منطقه بپردازد.